

Per MarinaS el dj., 17/09/2026 - 08:00

Anem rebent, com una pluja fina i constant, ressons dels beneficis i perills de la Intel·ligència Artificial (IA). Darrerament hem sentit de treballadors de les empreses que la desenvolupen que dimiteixen dels seus llocs de feina alertant-nos que aquesta tecnologia ens aniquilarà. Potser no sigui així literalment -o sí-, però el que està clar és que va afectant (o aniquilant), com ja ho venen fent les xarxes socials, la nostra capacitat d'atendre i enraonar, perdent també la disponibilitat a estar presents^[1].

I ves per on, que aquesta qüestió sobre l'atenció i disponibilitat lliga amb el que hem llegit aquests dos darrers diumenges als evangelis. La Paraula ens convida a reprendre la vida quotidiana posant especial atenció en la generositat i l'autenticitat de les nostres relacions, quelcom eminentment humà i que, més que mai, ens és indispensable construir, cuidar i preservar.

El primer diumenge de setembre se'ns presentava l'Evangeli sobre la correcció fraterna (Mt 18,15.20). La correcció fraterna requereix temps per percebre ben endins allò que no ha acabat d'estar bé per part de l'altre, per mirar-me a mi i com hagués actuat. També temps de pregària per trobar les paraules i les formes i deixar que Déu s'expressi al germà a través meu.

Requereix generositat, en una vida on se'ns escapa el temps i l'atenció mental i emocional. Requereix de valentia per comprometre'ns en la vida d'altres, més enllà del curt termini, i superar la possible incomprensió immediata a la correcció. Requereix confiança en un Amor més gran que cuida i dona sentit al nostre amor fratern.

També podem aplicar-nos la correcció a nosaltres mateixes; tenir la generositat de regalar-nos aquest temps i aquesta sensibilitat, de pregar que la nostra veu interna cada cop més s'assimili a la de Déu, ser clares i fermes amb nosaltres mateixes com ho seria Ell, ser també tan tendres com ho seria Ell.

El diumenge passat, segon diumenge de setembre, l'Evangeli (Mt 18, 21-35) ens parlava del perdó pacient i recurrent, perdonar setanta vegades set al germà i, també a nosaltres mateixes.

Tot plegat, em porta a recordar-me de no perdre el nord i re-centrar el cor, dia rere dia, en allò que em fa humana, propera als altres, autèntica i generosa en les relacions, fer-me instrument de Déu. Amb la tornada al ritme diari, amb els milers d'activitats, tasques, reunions i interaccions, persistim a ancorar-nos més profundament en la relació amb Ell i en la relació amb els altres, dues obertures que es retroalimenten.

I, si us plau, si us plau, no deixem que la IA ens tempti a escriure'ns aquell missatge de disculpes que fa temps que devem a algú, ni que ens reformuli una correcció per fer-la sonar més fraterna. L'autenticitat només la trobarem cercant dia a dia en el nostre cor i obrint-nos a la conversa sincera amb Déu.

(Imatge de Sarah Chai a Pexels)

^[1] Recomano llegir el Quadern de José Laguna "Disconnectats. Per una vida improductiva" publicat a:
<https://www.cristianismeijusticia.net/disconnectats-una-vida-improductiva>